

Dr. Poór János /bíró, Fővárosi Bíróság/

h o z z á s z ó l á s a

A főváros területén tapasztalható társadalmi beilleszkedési zavarok az alábbiakban mutatkoznak meg:

1/ A börtönből szabadulókat a hivatásos pártfogók különösen nagy erőfeszítéssel tudják csak elhelyezni, mert a munkahelyen ódzkodnak alkalmazni a börtönből szabadult embereket. Igaz, hogy sok esetben a szabadultak is saját maguknak "köszönhetik" ezen okokat, mert ha korábban is annál a vállalatnál dolgoztak, ahová most szabadulás után vissza kívánnak menni, és már korábban is voltak összetűzéseik a vállalattal, - igazolatlan hiányzás, iszákosság stb. miatt -, akkor érthető, hogy elzárkóznak attól, hogy ismét visszavegyék őket, mert örülnek, hogy egyszer már "megszabadultak" tőlük.

2/ Munkásszállás a második beilleszkedési nehézség, mert ha nagynehezen sikerült valahol elhelyezkedni, akkor legtöbbször hiányzik a munkásszállás. Az pedig végleg lehetetlenné teszi a beilleszkedést, hogy nincs ahonnan elinduljon munkába az elítélt /volt elítélt/ vagy nincs ahová hazatérjen. Sok munkáltató, akik kisebb egységekben dolgoznak, /kisszövetkezet, Kft, GMK, stb./ nem tart fenn munkásszállást, tehát nem is tud adni, még ha akarna sem. Ekkor marad a "csövezés", vagy elkeseredésében az újabb bűnelkövetés és megint elmarad a beilleszkedés.

3/ Harmadik beilleszkedési nehézség, ha a börtönévek alatt megromlik, elkopik a családi kapcsolat és megint hol lakjon a börtönből szabadult ember. Ekkor megint a hivatásos pártfogóhoz fordul az elítélt és kezdődik előlről a "körforgás".

4/ Negyedik beilleszkedési nehézség a szabaduláskori pénztelenség, mert ha nem tud bent dolgozni - mert előzetesen nem dolgozhat -,

nincs keresete az elítéltnak. Ehhez is sok pénz kell. És a pártfogó sem tudja előre beszerezni, mert egyrészt nem tudni minden elítéltről, hogy mikor szabadul és hogy jelentkezik-e egyáltalán, mert sajnos ilyen eset is van, hogy nem jelentkezik az elítélt a pártfogónál.

Az megnyugtatóbb lenne, ha a Büntetésvégrehajtási Intézet intézné a személyi igazolványok tárolását az elítélt más tárgyaival együtt.

Ugyanis a rendőrségnek miért van szüksége az elítélt büntetésének ideje alatt a személyi igazolványra?

Ha meg dolgozik, akkor letiltások sokasága, rabtartás stb. terheli, ami miatt megint nem kap szinte semmit sem a szabadulásakor, és megint kint van az utcán üres pénztárcával.

Akkor felkeresi a hivatásos pártfogót, aki néhány száz Ft-tal tudja kiegészíteni a szűkös keretből, melyet az Igazságügyi Minisztérium biztosít nagy erőfeszítést elkövetve ő is, hogy tudjon segíteni a pártfogókon keresztül a szabaduló rászorulókon. De ez is ideig-óráig elég csak, mert néhány napnál nem tart tovább, és még se ruha, se a legszükségesebb elemi dolgok sincsenek meg.

5/ Ötödik beilleszkedési nehézség, hogy a szabadulóknak személyesen kell a személyi igazolványért jelentkezni, és az sokszor többszáz kilométerre van Budapesttől. Praktikusabb lenne, ha a börtön őrizné, mert nagy költségtől mentené meg az elítélteket az utazási költségeket figyelembevéve.

Így röviden ezekkel a kiegészítő pontokkal kívántam hozzászólás-pótlásként hozzájárulni a tudományos üléshez.